तवकथामृतं तप्तजीवनम्
tava kathāmṛtaṁ tapta-jīvanam

Śrī Kṛṣṇa Kathāmṛta Bindu

A Gopal Jiu Kiadó kéthetente megjelenő mini e-magazinja

128. szám | *Parama Ekādaśī* | 2026. június 11.

1 Harināma és Könyvosztás
Ő Isteni Kegyelme A. C. Bhaktivedanta Swami Prabhupāda
A Kīrtana Célja
Śrīla Bhaktisiddhānta Sarasvatī Ṭhākura
2 A Fukarságról
Śrīla Bhaktivinoda Ṭhākura: Śrī Caitanya-śikṣāmṛta – részlet
A Legmagasabb Rendű Elv
Yogesvara dasa
Két Béka A Gangeszhez Megy
Śrīla Dvaipāyana Vyāsadeva: Padma Purāṇa – részlet

Harināma és Könyvosztás

Ő Isteni Kegyelme
A. C. Bhaktivedanta Swami Prabhupāda

A kérdésedre, hogy jó-e, ha a teljes *saṅkīrtana* csapatot elküldjük könyvet osztani és így nem lesz, aki az utcákon énekeljen a válaszom az, hogy a *saṅkīrtana* jelentését nem szabad úgy értenünk, hogy az csak az éneklést, táncot és a hangszeres zenét jelenti. Az Úr közös dicsőítése *saṅkīrtana*. Ha tehát minden nap sok *bhakta* kimegy, hogy az irodalmunkat terjesszék, az is *saṅkīrtana* még akkor is, ha nincs éneklés. A hallás és az éneklés a *saṅkīrtana* lényeges része. Ha valaki hall minket az utcán énekelni vagy vesz egy könyvet és őszintén elolvassa, az ugyanaz. Ha szükséges, ha kevesen elérhetőek vagy ha a helyi hatóságok tiltják, akkor mindenkit kiküldhetünk könyvet osztani. Azzal semmit nem veszítünk, ha így teszünk. Viszont az mindig jobb, ha vannak, akik az utára mennek és hangosan énekelnek. Még ha csak egy-két ember is megy ki énekelni a Hare Kṛṣṇát, az növelni fogja a könyveladást. Tehát ha van elég ember és a hatóságok is engedik, akkor mindig jobb, ha legalább egy kis csoportnyi *bhakta* énekel, emellett pedig annyian osszanak könyvet, amennyien csak tudnak. 🕉

Levél Ravindra Svarupának
1973. január 5.

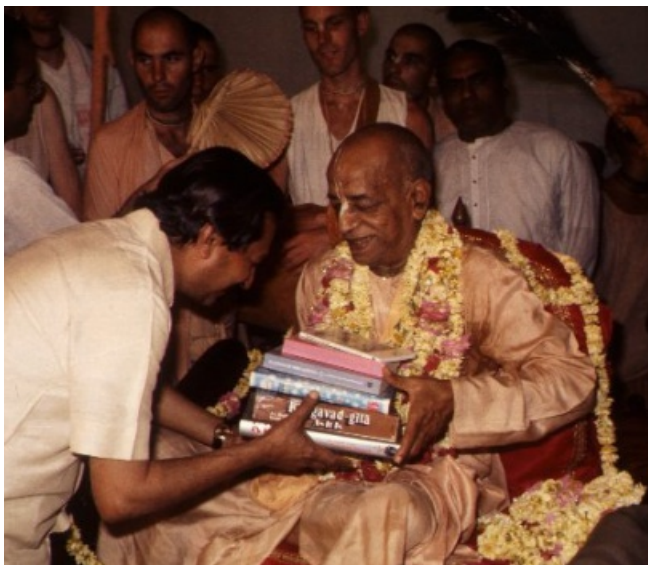

A Kīrtana Célja

Śrīla Bhaktisiddhānta Sarasvatī Ṭhākura

Az egész világ eredeti lelki tanítómestere Śrī Caitanyadeva arra tanított bennünket, hogy énekeljük közösen Kṛṣṇa Szent Nevét, hogy így a szívünkben lévő szennyeződés eltűnjön. Viszont mi jelenleg az Úr szolgálata ellen vagyunk, s nem állunk készen arra, hogy a *kīrtanát* halljuk, ha az nem nyújt örömöt az érzékeinknek. Ez az, amiért van egy olyan elrendezés, mely lehetővé teszi, az Úr olyan dicsőítését, ami a fülek számára is kellemes. Azok számára éneklünk az Úr Hari

dicsőségéről, akiket az Úr Hari dicsőítése csak dalok formájában érdekel, hogy így részesülhessenek az üzenetben. Olyan ez, mint egy cukormázas keserű pirula.

Az emberek már elhatározták, hogy mindent fognak hallani, csak *hari-kathāt* nem. Az ő érdekükben kell *hari-kīrtanát* végeznünk! Ahogyan mustárpogácsát és sót kevernek össze a tehén ételével, amikor nem akar enni, mi a *hari-kathāt* és néhány kellemes dalt keverünk össze, hogy az mindenki számára vonzó legyen. Az emberek így megzabolázhatják a filmzenék hallgatására irányuló vágyukat azáltal, hogy Śrī Śrī Rādhā Kṛṣṇáról szóló dalokat hallgatnak. A *kīrtanának* az a célja, hogy a közönséget a hallás felé vonzza.

Lehet, hogy néhányan azt mondják: „Kṛṣṇa erkölcstelen. Ő csak egy másik történelmi személy, mi haszna van hát Róla hallani? Inkább halljunk Napóleon hősi tetteiről!"

Azért van szükség a *kṛṣṇa-kīrtanára*, hogy az emberek megszabadulhassanak az ilyen mentalitástól. Ahogyan az őzeket és a kígyókat zenével és dalokkal el lehet bűvölni, ha a *hari-kathā* dalok formájában kerül bemutatásra, akkor még a materialisták elméjét is vonzani fogja. A megfelelő *kīrtana* a száraz, nem hiteles és kedvezőtlen *kīrtana* elutasítását jelenti. S a *saṅkīrtanához* viszonyítva még az *Upaniṣadokban* bemutatott lemondásról szóló elbeszélések is jelentéktelenek.

Jelenleg mi abban leljük örömünket, ha hétköznapi témákról beszélünk. A lemondás az érzéki élvezetek leállítását jelenti. Próbáljuk élvezni az érzékeinket azt gondolva, hogy ez majd növelni fogja a boldogságunkat. De amikor megértjük, hogy az élvezet után következő szint a szenvedés, akkor megpróbáljuk leállítani az élvezetet. Ezt nevezik lemondásnak. ❁

– Śrīla Bhaktisiddhānta Sarasvatī Ṭhākura: *Śrīmad Bhāgavat Tātparya*. Rasbihari Lal and Sons. Vrindavan. 2005. 58-59. oldal

A Fukarságról

Śrīla Bhaktivinoda Ṭhākura:
Rasika-maṅgala – részlet

A fukarság egy *bhakta* számára nagyon beszennyező dolog. Létezik viselkedésbeli, a vagyonra irányuló és az erőfeszítéssel kapcsolatos fukarság. A *bhaktának* fel kell állnia, amikor egy *Vaiṣṇavát* megközelít és figyelmesen kell róla gondoskodnia. Minden *brāhmaṇát* tisztelnie kell és ajándékot kell nekik adnia. Az eltartottjait megfelelően kell öltöztetnie és megfelelő szállást kell biztosítania nekik. Másoktól megfelelő áron kell megvennie dolgokat, a királynak pedig be kell fizetnie az adókat.

Hálásnak kell lennie a jótevőinek, ételt kell adnia a szegényeknek, gyógyszert a betegeknek, és ruhát azoknak, akik fáznak. Ha mindenkivel megfelelően viselkedik, akkor nem jelenik meg benne a fukarság. Ha nincs semmije, akkor az is elég, ha szépen beszél. A megfelelő beszéddel, saját munkájával kell másokkal nagylelkűnek lennie. Egy *bhakta* számára tilos a nem megfelelő viselkedés. ❁

— Śrīla Bhaktivinoda Ṭhākura: *Śrī Caitanya-śikṣāmṛta*. Bhanu Swami (ford.) - kiadatlan kézirat

A Legmagasabb Rendű Elv

Manu-saṁhitā – részlet

A kezdetekben, amikor még személyesen nem is találkoztam Śrīla Prabhupādával, a levelei életbevágó tanításokat és megvilágosító gondolatokat tartalmaztak. Az egyik ilyen levélben, ami Tamal Krishna Mahārājához érkezett a Bury Place-be, 1970-ben, a következő figyelmeztetés állt: „Mi a fontosabb: a *saṅkīrtana*, a körök, az odaadó szolgálat vagy az egészségünk?" – kérdezte Tamal. Śrīla Prabhupāda így válaszolt: „A legmagasabb rendű elv az, hogy mentsd meg magad!" ❁

– Yogesvar Das visszaemlékezése. The Memories Video. Part 18. Illumination Television. Eugene, Oregon.

Két Béka A Gangeszhez Megy

Śrīla Dvaipāyana Vyāsadeva:
Padma Purāṇa – részlet

jāhnavī-tīra-yātrāyālṁ daivād yasya bhavet pathi
pañcatā so 'pi paramaṁ dhāma-gacchen na saṁśayaḥ

Kétségtelen, hogy aki a Gaṅgához történő zarándoklat során útközben hal meg, az a legfelsőbb lakhelyre jut!

A *Tretā-* és a *Dvāpara-yuga* találkozásának idején élt egyszer egy Satyadharma nevű vallásos és hízelgően beszélő király, akinek a feleségét Vijayának hívták. Ez a királynő szép, jó jellemű és a férjének végzett szolgálatában igen odaadó volt. Miután hétezer évig élvezték az életet ezen a földön, mindketten meghaltak. A halál Urának, Yamarājának a hírvivői megkötözték őket, és egy hosszú, kínokkal teli úton elvitték őket Yama birodalmába. Amikor a halál Ura, akit Dharmarājaként, a vallásos elvek nagyszerű ismerőjének is neveznek meglátta őket, így szólt a titkárához, Citraguptához:

– Beszélj nekem e kettő tetteiről!

Citragupta, miután a király így utasította, végiggondolta a király és a felesége születésüktől kezdve végrehajtott minden tettét, majd beszélni kezdett:

– Ó, király! Halld szavaim, ahogy e kettő összes cselekedetét elmondom neked! Volt egyszer egy őz, akit a tigrisek megijesztettek, s hogy mentse az életét elhagyta az erdőt és a királyhoz szegődött. A király kíváncsi lett, amikor meglátta az őzet, felállt, s a kardjával az őz hátsójára csapott, habár tudta, hogy az a menedékét kereste. Ezért, Uram, a feleségével együtt meg kell, hogy büntesd! Ő és családjának többmillió tagja is a pokolban kell maradjon Manu életének annyi ezer évéig, ahány szőrszál van a testén!

Ezután Yamarāja urasítására a hírvivői a *Asi-patravana* nevű igen sok szenvedést kimérő pokolba vetették a királyt és a feleségét. Ebben a pokolban a fáknak olyan éles a levele, mintha mindegyik egy-egy kard lenne. Miután többmillió éven át szenvedtek, egy másik, a Vyaghrabhaksya nevű pokolba kerültek, ahol rengeteg veszedelem leselkedett rájuk. Aki ide kerül, az tigrisek prédájává válik. Miután itt is eltöltöttek többmilliárd *yugát* és a bűneik visszahatásai elmúltak újra a Földön, egy hím és egy nőstény békaként születtek meg. Egy folyó partján éltek, rovarokat ettek, eközben emlékeztek előző életeikre és rengeteget szenvedtek.

Egyszer, egy kedvező napon ez a két béka meglátott néhány embert, ahogyan azok a Gangeszhez mentek. A hím béka így szólt a feleségéhez:

– Állandóan annyit szenvedünk legutolsó emberi életünk során végrahajtott bűnös tetteink miatt. Azt mondják, hogy még a hatalmas bűnösök is megszabadulhatnak a bűnös visszahatásoktól azáltal, hogy a testüket a Gangeszban hagyják el. Menjünk zarándoklatra a Gangeszhez, hogy meghaljunk, s ezáltal átkeljünk ezen a szenvedésóceánon!

A nősténybéka nagyon örült a javaslatnak, s útnak is indultak a Gangeszhoz. Útközben viszont találkoztak egy mérgeskígyóval, aki épp akkor éhes is volt. A halálos marású kígyó így szólt:

– Ütött halálotok órája, bűnös békák! Mivel nagyon éhes vagyok, meg foglak enni benneteket!

– Ó, kígyó! A haláltól való legkevesebb félelem sincs a szívünkben! Korábban én a Satyadharma nevű király voltam. Ez itt a feleségem, Vijaya. A bűneink miatt Yamarāja birodalmában szenvedtünk sokáig, s azért, hogy a *karmánk* fennmaradó részét megkapjuk, békákként születtünk meg. Most arra vágyunk, hogy a legfelsőbb hajlékra jussunk, s ezért a Gangeszhoz megyünk, hogy ott hagyjuk el a testünket. Ó, kígyó! Mennyi örömöd lenne abban, ha lenyelnél minket? Viṣṇu ott van a szívünkben, és a te szívedben is, így hát miért lennénk ellenségek? A bölcsek sosem ártanak más élőlényeknek. Ha valaki bánt másokat, akkor a sors elveszi az életét, a fiait, a feleségét, a gazdagságát és a dicsőségét. Mi haszna a *mūrtik* Nevét énekelnie, lemondásokat végeznie, ajándékot adnia, illetve áldozatot végeznie annak, akinek a szívében a két szótag, *hiṁ-sā*, erőszak, mindig ott marad? Az, aki egy élőlénynek árt, az Viṣṇunak is árt. Lakṣmī tisztelt Ura minden élőlény szívében ott él, ezért az érző lények szintén az Úr Viṣṇu lekhelye! Ezért az embernek el kell kerülnie, hogy másoknak ártson! Ha valaki más életét elpusztítja, azzal a saját örömét pusztítja el! Szégyen annak az embernek az örömére, akit az illúzió becsapott és azt élvezi, ha árthat másoknak! Ezért, kígyó, mondj le arról, hogy másoknak ártasz és legyél boldog!

– Ha másokat megölni tényleg nagy bűn, akkor a Teremtő miért teremtett valakit zsákmánynak, másokat pedig ragadozónak, aki megeszi őket? Igazat mondtál azzal, hogy nem szabad másoknak ártani. De egyetlen zsákmány esetében sincs szó arról, hogy ártanánk nekik. Igaz, hogy az univerzum Viṣṇu egy formája. Ő az, Aki minden zsákmányt és ragadozót megteremtett. Megteremti, védi és meg is eszi magát. Ilyen Viṣṇu

teremtése! Képes vagyok arra, hogy megöljelek benneteket? Viṣṇu, aki az egyén halálát megteremti küldött engem erre a küldetésre. Ugyanaz az Isten, Aki megteremtett és védelmezett, ma engem használ eszközként, hogy elpusztítson benneteket! – mondta a kígyó, és megette a két békát, akik eközben azt mondogatták: „Gaṅgā, Gaṅgā.” A Gangeszhez vezető zarándokútjuk minden egyes lépésével mindketten elnyerték a lóáldozatok bemutatásának gyümölcsét.

A korábban békaként megszületett király jámbor érdemein elgondolkodva a mennyei bolygók égi szépségei – Rambhā, Urvaśī és mások – így szóltak egymáshoz:

– Megérkezett ez a rendkívül jóképű férfi, aki a legkiválóbb az erényesek között. A szolgálatommal a befolyásom alá fogom őt vonni!

Egy másik *apsarā* így szólt:

– Az összes művészetet és fortélyt ismerem, ezért egyedül én leszek e király szeretett kedvese!

Egy másik ezt mondta:

– Még Indra is az én befolyásom alatt áll. Mi csodálnivaló lenne hát abban, ha ez a király is az én hatásom alá kerülne?

– Ő az én férjem!

– Ő az én uram!

– Ő az én gazdám!

– Ő az én oltalmazóm!

Ily módon, nagy örömmel beszélgettek a mennyei asszonyok, Satyadharma kiváló tulajdonságait méltatva.

A beszélgetésüket meghallva, egy erényes asszony így szólt:

– Ó, hölgyeim! Mi haszna van e vitatkozásnak? Ez a király már feleségül vette a bájos Vijayát.

Erre az égi szépségek felhagytak a vetélkedéssel, és örömtől eltelve léptek oda a királyi párhoz. Tisztelettel hódolatukat ajánlották a bűntelen királynak és feleségének, majd megmosták a lábukat.

Ekkor Indra, a mennyek királya, a királyt és hitvesét egy virágokkal ékesített mennyei szekérre ültette. Az eget különféle dobok kedvező hangjai, a karkötők csilingelése, a taps és az istenek győzelmi kiáltásai töltötték be. Így emelkedett Satyadharma és Vijaya a mennybe egy szekéren ülve, miközben isteni hölgyek kecses kezei fehér *cāmarákkal* legyezték őket. Amikor Indra Satyadharmára pillantott, pusztulásától való félelmében még a trónjának felét is átengedte neki.

Az Úr Viṣṇu kegyéből ez a király aztán Indraként cselekedett, s a mennyei bolygók minden örömében részesült. *Yugák* milliónyit követően később az Úr Viṣṇu utasítását követve szekérre szállt, és Vaikuṇṭára ment. Így érte el ő és a felesége a felszabadulást.

A nagy bölcsek, mint például Nārada, kijelentették, hogy annak, hgy valaki a Gangeszhez menjen, nincs időbeli korlátozása. Akármikor is fürödjön meg valaki a Gangeszben, bizonyosan kimeríthetetlen vallásos érdemre tesz szert. A Gangesz minden bűnt elpusztít, viszont ha valaki ismételten bűnt követ el, a Gangesz azt nem tisztítja meg. Aki az élet legmagasabb céljára törekszik, az vesse el a gonosz gondolatokat, és fürödjön meg a Gangeszben, a világ anyjában! Az esőcseppek és a földön lévő porszemek megszámolhatók, de a Gangesz dicsőségét teljes mértékben leírni lehetetlen! ❁

– Śrīla Dvaipāyana Vyāsadeva: *Padma Purāṇa*. Motilal Banarshidass. 1990. Delhi.

– Śrīla Dvaipāyana Vyāsadeva: *Padma Purāṇa*. Nag Publishers. 2003. Delhi. Sanskrit.

Śrī Kṛṣṇa Kathāmṛta Bindu

Kéthetente megjelenő
ingyenes e-magazin

Kiadja: Gopal Jiu Kiadó
Sri Krishna Balarama Mandir
National Highway No. 5
IRC Village
Bhubaneswar, Odisha, India 751015
Email: katha@gopaljiu.org
Website: www.gopaljiu.org

A Gopal Jiu Kiadó a Krisna-tudatú Hívők Nemzetközi Közösségének (ISKCON) része. ISKCON Alapító-*Ācārya* Ő Isteni Kegyelme A. C. Bhaktivedanta Swami Prabhupāda

Magyar változat: Japablog

Ő Isteni Kegyelme A. C. Bhaktivedanta Swami Prabhupāda könyveiből, leveleiből és előadásaiból származó idézetek © Bhaktivedanta Book Trust.

Minden egyéb anyag, ha másként nincs feltüntetve © ISKCON Gopal Jiu Kiadó. Minden jog fenntartva. A Bindu elektronikus vagy nyomtatott módon, változatlan tartalommal történő terjesztése engedélyezett.